

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

UNA CATÁSTROFE.

DEU existir una forsa sobrehumana, superior a la voluntat dels homes, que dirà:
 —Espanyols, ¿no teniu fetje per aguantar lo govern dels conservadors? Donchs, ala, ja que 'us agrada tant aixó de ballar sempre ab la més lletja, aquí van unas quantas catastrofes pera passá 'l temps. Reculliulas y divertiuvos.

Y lo que comensa per fortas sequias acaba per inundacions. Y quan la llagosta reventa de tipa, la filoxera se posa a xuclar las arrels dels ceps, mentres la ronya del mildew resseca 'ls rahims y 'ls pámpols. Ara tot de un plegat estalla un terremoto, talment com si la pobra Espanya se sentís assaltada de un atach de mal de Sant Pau. Y á lo millor, topan dos trens de ferrocarril, com si hi hagués empenyó en demostrar que aquí á Espanya fins las conquistas del progrés han de convertirse en causa de desventuras y desastres.

Tot se conjura en contra nostra.
 La pintura d' Espanya está feta ab dos pinzelladas: una nació que plora sempre, y un govern que sempre riu.

No sé si la catástrofe de Quintanilleja l' haurá fet riure gayre.

Figürinse dos trens, un d' ells, l' expres, que ha sortit de Burgos, carregat de gent d' upa que torna de San Sebastián, y l' altre, 'l mixto, que va correns per la mateixa via. Los dos trens s' acostan impetuosos. Los maquinistas, al adonarse'n, fan esforços desesperats per contenir la marxa; un dels guarda-frenos se repenja al manubri per trabarlo. Tot inútil. Los trens topan. L' un puja á caball del altre. Las locomotoras se destrossan, los wagóns saltan fets estellas. Un clamor de crits y de lamentos s' escapa de aquell monstruós conjunt de desterrats. Molts son los que ni cridar poden, porque en un instant han perdut la existencia. Aquell guarda-frenos heróich, que preveyent lo perill volia evitarlo, queda horriblement partit en dos meytats.

Las ombas de la nit embolcallan aquell quadro d' horrors. Pochs moments després las mateixas estellas dels wagóns destrossats serveixen per encendre grans fogatas y aclarir l' escena horrenda dels pares que buscan als seus fills, de las esposas que imploran la protecció dels seus marits.

Morts, ferits, contusos... restos humans escampats per la via y 'ls seus alrededores... desolació y ruina per tot arreu... ¿A qu' es deguda la catástrofe?

Prompte s' averigua. ¿Qui ha donat la sortida del tren, estant la via ocupada? Lo telegrafista de Burgos. ¿Y qui

es lo telegrafista de Burgos? Un pobre xicot de 14 anys, que treballa com a meritori, sense sou ni assignació, per practicar-se... ¡Y practicant-se, teat com qui diu l' aprenentatge, produheix una desgracia tan horrorosa! ¿No clama aixó venjansa del cel y justicia severa davant deis Tribunals contra las empresas ferrocarrileras, que confían 'ense empaig, la vida dels passatjers á la inexperiencia de un noy de 14 anys?...

¡Ah! Lo desventurat telegrafista, avuy prés, pagará cara la seva inexperiencia. Tal vegada la primera assignació que li concedeixin consistirá en uns quants anys de presidi... Pero ¿y la empresa que allí va colocalo avariciosa y estolviadora dels seus diners, tan com d'errotxadora de la vida agena? ¿Li dirán res á aquesta empresa? ¿No es ella la més responsable? Las vidas perdudas y las feridas causadas ¿no son per ventura sacrificis consumats en las aras del seu atany de ilicitas ganancias?

Tot just va tenirse noticia de qu' entre 'ls lesionats hi havia tres súbdits inglesos, ja la embaixada inglesa entaulá desseguida la reclamació de una forta indemnació.

En quant al govern espanyol, s' ha dit que veurá ab gust que 'ls nos res paisans que 's considerin perjudicats fassan dos quartos de lo mateix.

Lo nostre govern veurá ab gust que 'ls perjudicats ho fassan, embrancantse en las contingencias sempre costosas é incertas de un litigi. Mes per lo que toca als inglesos ho fa l' embaixada, ó com si diguessen la representació legitima de aquell govern. Ab lo qual es facil que vejém com los inglesos cobran bitllo, bitllo, mentres los espanyols se tornan micos, pledejant contra la companyia, que no en vá fins dintre d' Espanya son més protegits los extrangers que 'ls espanyols mateixos.

Pero no es aixó sols lo que deu mirarse. L' aspecte verdader del assumpto estriba en la protecció segura y decidida que disfrutan las companyias ferrocarrileras espanyolas pera riure's impunement de la llei y del públich.

Tothom ho sab y ningú se 'n escandalisa: tan arrelada está la costum de nombrar concellers de cada companyia als homes de major influencia de tots los partits que poden ocupar lo poder. Concellers son aquests que ni entenen en ferrocarrils, ni necessitan entendrehi. Ab tal que sápigam cobrar á fi de més l' assignació que la companyia 'ls té senyalada ¿qué més necessitan? Cobrar, y quan la companyia falta a la llei, fer los ulls grossos; y quan ocorre un fet censurable, extendre la capa protectora y cubrir á la companyia, que per aixó 'ls paga.

Si á cada cosa se l' hagués de anomenar ab lo seu nom p'opi, en lo diccionari de la llengua trobariam la paraula odiosa que correspón als politichs que 's converteixen en protectors de aquesta explotació escandalosa y algunas vegadas sangrenta.

Si las companyias ferrocarrileras siguessen francas, en lloch de constituir un consell de administració, constituhirian un consell de tapa-bruts.

Pero la franquesa es lo que menos domina en aquesta classe de explotacions y de negocis de mala llei.

¿Fins quán durarán semblants escándols?

Es dificil predirho.

Tot lo que passa es fill de lo mateix. Tots los sintomas que s' observan derivan del mateix mal. Las regions del poder estan perdudas: la nació está anémica. Aquellas necessitan la pedra blava que crema; la nació, 'l ferro que reconstitueix... Lo ferro encare que haja de ser afilat y ab punta.

P. K.

CORREN las inundacions, y la reyna regent, a pesar de lo que li han esplicat los ministros responsables, envia á Consuegra al intendente de Palacio, desitjosa d' estar ben enterada.

Ocorre 'l descarrilament de Quintanilleja, y la mateixa reyna regent envia á un altre empleat de confianza al lloch de la catástrofe, desitjosa de saber ab exactitud lo que ha passat.

Los conservadors poden estar orgullosos: la mateixa confianza que té ab ells lo pais, tenen las instituciones.

Si 'l menjar del pressupost no 'ls fés perdre 'l dó de reflexionar, á horas d' ara ja farian lo farsell y se 'n anirian á casa.

L' Arquebisbe de Toledo ha concedit cent dias de indulgencia á tots los que contribuheixin ab los seus donatius á aliviar la sort dels inundats de Consuegra.

Está vist: de indulgencias ne donaran á cabassos. Per lo que costan...

Pero aquí lo que 's necessita no son indulgencias. Aquí la qüestió son quartos.

Un eco de Consuegra.

Lo primer dia que 'ls treballadors van dedicarse á la penosa tarea de remoure runa y desenterrar morts, se 'ls donavan 10 rals diaris de jornal.

L' endemá 'l jornal va posarse á 8 ralets.

L' endemá passat á 6.

Y deyan los encarregats de pagarlos:—Es necessari no acostumarlos malament.

Lo riu Amarguillo va arrastrarho tot: edificis, mobles, cullitas y personas. Tot se 'n ho va emportar lo riu Amarguillo, tot, menos las malas entranyas dels explotadors de las classes treballadoras.

Lo que passa á Sant Andréu de Palomar ab lo ditxós alcalde nombrat de Real Ordre, no té dibuix. Ell fa y destá á la mida del seu gust desatenent las reclamacions de la majoria de la corporació municipal. Los regidors han hagut de pendre la resolució de anar á las sessions acompañats de notari. Tal es la consecuencia de nombrar arcaldes divorciats ab los sentiments de la majoria del Ajuntament.

Los nombran arcaldes de real ordre, y 's tornan caciquillos de 'm dona la real gaua.

Arriba 'l marqués de Serraulo á Pamplona, y la carlinala 'l surt a rebre ab gran pompa y gatzara. Molts carruatges, molts atxas, com si fos un combregar, molts aclamacions y molts aplausos.

«El entusiasmo de los carlistas,—diu un telegrama— es delirante al ver que la manifestación va en aumento sin vislumbrarse contrariedad alguna.»

Aquí 'ls t'nen retratats de cos enter: tant atacar la llibertat, y aixís que la tastan, se 'n atracan com uns llops y se 'n llepan los bigotis.

Los liberales van improvisar una contra-manifestació. Y desde aquest moment, als carlins va ferlos mal de ventre la qu' ells havien efectuat antes. L' himne de Riego va excitarlos los nervis: lo Trágala 'ls va treure de test.

Y no va haverhi la de San Quintín, porque de aixó van encarregar-se'n los amichs de 'n Nucedal.

En efecte. Lo Marqués de Serraulo que havia entrat á Pamplona triunfalment va sorirne á cops de pedra. Aixís com los carlistas s' havian encarregat de rebel, los nucedalins van encarregar-se de despedir-lo.

Lo Marques dirá ab rahó:

—Com hi ha mon, estich de pega:

á tot arréu ahont vaig jo,

ja se sab, sempre ap'ndrega.

L' ex-general Boulanger, aquell home que en poch temps escala las més altas posicions de la república francesa, que arribá á ser l' ítol del poble y que puat en la cima de la gloria y de la popularitat simbolisá per un moment tots los desitjos y totas las aspiracions de la nació, se suicida dim' cres á Bruselas disparantse un tiro de revolver, davant de la tomba de Mád B n'emain que havia sigut querida seva y que l' sigui quan l' ex-general fugí de Fransa, degraat y pers'guit per la llei.

¡Trista y obscura mort, per qui tant alt havia brillat! ¡March final, per qui ja havia anat perdent un á un tot los honors alcansats, desde la investidura de general fins lo titol de ciutadà francès!

Incliné'nnos davant d' un cadavre y deixém que la historia judiqui al ex-general Boulanger.

Los conservadors están fent la gara-gara á n' en Martos, demantli que 'ls ajudi.

—Vaja, D. Cristino, decideixis—li diuen, tocanli la barbata.

—Y qué hi ha á guanyar?—pregunta D. Cristino.

—Li agrada la presidencia del Tribunal Suprem?

—Bueno, bueno... m' hi pensaré.

Podrá D. Cristino aceptar la Presidencia del Tribunal Suprem de justicia, en premi dels seus serveys als conservadors. Podrá pavonejarse desde aquell siti elevat.

Pero com a polítich que ha fet tots los papers del auca, que ha sigut á ratos republica, a ratos demòcrata monárquich, a ratos liberal fusionista y que avuy fa de conservador, ja está juljat, per més president del Tribunal Suprem que siga.

Y ju'jat per un tribunal superior encare al que ha de pre-idiar.

Lo tribunal de la opinió pública.

Davant de aquest Tribunal no es president.

Davant de aquest Tribunal es acusat.

L' Emperador de Alemania ha enviat 20,000 pessetas pera socorre als inundats. Quatre mil duros rodons y per tot consol una carta, en la qual s' hi llegueix lo párrato següent:

«Ja es hora de que 'ls soberans d' Europa pensin en lo porvenir de la desventurada Espanya.»

Es a dir: un grapat de pessetas, y una humillació intolerable.

S'nyor Guillelm: ab lo nostre porvenir ja hi pensarém nosaltres mateixos. Y 'ls soberans d' Europa que 's cuidin d' ells que prou feyna t'nen.

No hi ha de segur ningú que tinga major experiencia que aquell que havent ocupat una posició elevadissima, se troba tot de un plegat, víctima de una desgracia. En aquests cassos, los ulls del esperit veuben millor las cosas desde 'l fondo que desde las alturas.

L' ex-emperador del Brasil ha comprat aquesta experiencia tan segura á costa del trono.

Y deixemnos ja de preámbuls pera anar al grá:

En una entrevista que celebrá dias enrera ab un periódista nort-americá, pronuncia las següents textuales paraulas:

«J' havia tingut sempre la convicció profunda del adveniment de la República en lo Brasil. Creya no obstant que aixó no su cehiria sino després de la meya mort, porque jo, generalment, era estimat del pais, y posava especial cuidado en lo contrariar cap reforma democrática exigida pel poble; pero repeteixo creya fermament en l' adveniment de la República, com fermament crech que dintre de cinquanta anys no hi haurá en lo mon una sola monarquía.»

Abundém en las mateixas creencias.

D' aquí a cinquanta anys, los reys únicament figuraran en los jochs de cartas

No guanyém pera sustos.

S' ha descubert un nou complot, paregut segóns diuhen, al que va donar per resultat l' atach del quartel del Bonsucrés.

Se parla d' una casa de menjar de Sant Martí de Provensals, ahont diu que s' reuinen los conjurats; d' un capitá del exércit que apareix com á oraniador del tinlado; d' un plan pera obrir las portas de la p'esó y d' ixar anar á tothom... en fi. 'l conjunt se presenta raro y contús, pel ítil de la tentativa que va abortar lo dí 2 d' agost.

Hi ha gent presa, la policia corra é indaga; diu que 'l cop s' havi de dar dimecres...

¿Qué será? ¿resultará realment un complot desbarat, ó un somni fill de la por?

No deurém tardar á saberho.

UNA RECTIFICAC Ó. Per error d' imprenta, en la primera lámina del número passat diguerem «A s hercus del 68», en lloch dels héroes. Creyém que 'l bon sentit dels nostres lectors degué ja subsanar la errada.

CARTAS DE FORA.—Tarrasa es sens dupte, una de las poblacions que ab més esplendides han contribuít á socorre als damnificats per las inundacions de Consuegra y Almería. A una questació pels carrers realisada per casi tots los centros de la població, ha seguit una festa donada en los principals casinos de recreo. Lo Casino tarrasense. 'l del Comers. 'l de la Unió y l' Circolo Egorense, han competit en esplendides y generositat. Aquest ultim especialment, instalat en un suntuós local, doná 'l dí 24 una festa nocturna, á la qual hi assistiren més de tres mil personas. Los jaráns estavan iluminats eléctricament, y una orquesta, composta de 40 professors, tots de la població, amenisá l' acte. La suma recaudada en aquest sol casino, s' acosta á 500 duros.

A Castellvell (Reus) ha succehit un miracle. Mentre lo rosari de l' aurora recorria 'l terme, á primeras horas de la matinata, de la montanya de Santa Ana va sortir un raig de cops de pedra que dispersá als baladrers no sense que una beata cavgués y 'l rector á sobre. Lo més bonich —y aquí está 'l miracle— es que no s' ha pogut averiguar encare si aquellas pedras quevan dels núvols ó de ahont.

L' arcaldé de Castelló de Ampurias, que un temps se deya republicá, al anar los federals á demararli permís per sortir á rebre ab música al Sr. Vallés y Riut, digné que ell sol no podía determinarho, y que ho consultaría ab l' Ajuntament. Al dir aixó ja sabia que 'l Sr. Vallés arribava á las deu del matí y que l' Ajuntament no havia de reunir-se fins á las onze. Senyor arca de de Castelló de Ampurias: aixó ja no es ser conservador; la conducta que vosté ha seguit es esencia'ment jesuítica.

A Cardona se celebra la festa major fent corre 'l bou. L' empresa, aquest any, era de l' olla, y en lloch de bous proporcioná uns animalons tan mansos, que fins se deixavan montar 'l' alculin la indignació del públich. Donchs, en lloch de demanar comptes al empresari, prompte la autoritat desencadená als mossos de la Esquadra y als civils, contra 'ls vehíns que reclamavan: de manera que á no haverhi mediat lo segon arcaldé, persona mo't ben vista de la població, f'rimment hi hauria hagut una desgracia. Tats son las conseqüencias del caciquisme del arcaldé Cap gros, que tants anys fa domina en la població pacífica de Cardona.

Un suscriptor de Rupia se 'ns queixa de rebre la CAMPANA ab gran retrás bruta rebregada, y algunas vegadas fins esqueixada y tot. Aixó li succehia avants y li succeheix ara també. ¿No podría l' administrador de correus de la provincia de Girona, passar una bona rambatxa á qui siga que se la mereixi?

VARIACIONS.

Després no dignu que 'l clero s' excusa de perdre part en las suscripciones que s' obran á favor dels inundats. Costi que dintre poch's d' as 'ls farà uns grans funerals.

—Suposo que 'ls farà gratis.

—Ah, no senyó! Ls fa pagant.

(En lo despaig de bitllets de qualsevulga estació:)

—Vinga un bitllet de tercera.

—Digui... per quin puesto 'l vol...

—¡Tant m' es per un com per altre!

—¿Sí? ja es ben gracios aixó!

—¡Hont pensa ana, al pujá al cotxe?

—Jo... penso aná al altre mon.

Lo conde Valdelagrana ha donat dos mil duros per socorre ls infelices que la inundació afluix. Si es cert que el conde que paga es lo conde verda'ter entre 'ls condes que avuy s' usan l' únich verda'te es aquest.

Lo govern fa bastants días que adopta grans precaucions, vigilant las reonadas y ensuamant pilgor que un gos.

—¿Será p' tser que en Zorrilla...

—Sí, senyor, tot es per xó.

lo govern sab que en Zorrilla s' ha comprat un bastó nou.

Lo qui vulga suicidarse, avuy no s' ha d' amichar compra't punyals ó pi-tojas, ó arsenich, ó sal fumant. Per sortirne més barato y mori ab comoditat, res d' armotas ni venenos: puja al carril y ja está.

Ja han tornat los pelegrins, després de passá un quart temps rondant p' s carrers de Roma y xalantse com uns reys. Tots han portat llarchs rosaris y mil tra-fos dif-rents; pero, de palla d' oquilla no hi vist que ningú 'n portés.

P'ls accionistas que cobran, p'ls concellers p'ls gerents, un carril es un mina de magnífics rendiments. P'ls que venen caixas fúnebres, p'ls senyors sepulturers y per la bossa del clero... ¡quina altra mina també!

L' emperador d' Alemania 'ns ha enviat uns quans quartets per remediá las catastrofes que ns voltan per tot arreu. Si quien toma, á dur se obliga, pensa ab rahó mo't gent: —¿Qué denrá volgué aquest home? ¿qué 'ns demanará després?

Diu que á don Cristino Martos, per pagarli 'ls seus serveys, lo govern li dará l' carrech de pre-ide't de Surrém. ¡Cóm va millorant la classel Als Martos, antiguament per pagarlos ls donavan solzament trenta diners.

C. GUMÁ.

DESCONCERT.

Barcelona la matansa dels porchs no s' inaugura fins lo dí 8 d' aquest mes: pero á Pamplona y otras poblacions del nort ja han comensat á inquietar als carlistas.

Lo marqués de Serraulo, representant de sa magestat lo rey de las húngaras del as d' oros, etcétera etc., ha tingut la humo-

rada d' anar á fer un viatge de propaganda per Navarra, y sembla que aquella gent l' han rebut ni més ni menos que si s' tractés d' un Carnestoltes.

En alguns llochs l' han xiulat, en altres l' han apedregat, y en casi tots l' han obsequiat ab crits de ¡morí! y ¡piropos per aquest estil.

Se 'm figura que 'ls seus acompanyants devían tractar de consolarlo de la millor manera que 'ls devia dictar lo seu poch coneixement.

—Marqu's—devian dirli:—alegris y entusiasmis xiulets, troncos, pedradas. ¡aixó va bé! Dintre de poch temps serém an os d' Espanya.

—Ból' de quin sant?—diria en Serraulo, passantse dissimula'tament la mà pel clatell.

—¿No recorda lo que va succehir á n' en Cánovas? Tot lo p'ís va xiularlo, y alguns mesos després de la xiulada va pujar al candelero. E' aquesta nació, las pitadas son la sinfonia del triunfo. Home xiulat home entronizat.

De fixo que 'l marqués no déu satisfersé gayre ab semblants consols de trinas, y per poch senderi que la condició de carlista li deixi tenir, las sevas reflexions deuen ser amargas y tenebrosas.

—No ho entench aixó—déu murmurar á solas:—lo que 'm passa á mi es de lo més extrany que pot imasinarsé. Vaig á Barcelona, una ciutat gran, populosa democrática, republicana, y ningú m diu ase ni bestia, ni sisquiera m miran la cara Vinch á Navarra lo bressol del carlisme lo nriu de las ideas ultramontanas, y m apedregan ab un entusiasme incomparable. Diuhen que aixó m posa al nivell de n Canovas y 'm coioca á gran altura. ¡Mil gracias! Més m' estimaria menos altura y menos xiulets.

Lo pobre marqués t' rahó. A un home de la seva representació no se 'l xiula. ¡Fet y fet, tampoch los pitos l' han de convence!

Lo ditxo ho diu ben clar: —Ja pots xiular, si 'l carlista no vol heure...

De tots modos, convé que 'l fet consti com un signo del desconcert dels temps presents:

Lo delegat de don Carlos es xiulat y apedregat en lo centro del carlisme.

Es un cas raro.

Pero per cas raro 'l que li está passant actualment al senyor Cánovas. Té un ministre que desitja abandonar la cartera y don Antón no ho vol.

La casa del govern sembla avuy día un' olla de grills.

—President—diu en Silvela cada dematí:—fassim lo compte: aquí li entrego las eynas de ministre: vull retirar-me.

—¿A la vita privada?

—No ho sé: interinament lo que solicito es abandonar la cartera: després ja 'n parlarem.

—Fillet, demánam tot lo que vulgas; aixó no pot ser.

—¿Per qué?

—Per...
 En Canovas se detura com si anés á dir un pecat... y acaba per colocar altra vegada la cartera sota'l bras del ministre de la Governació
 La gent está prodigiosament preocupada ab aquestas escenas y tracta d' indagar la causa de la negativa del mónstruo.
 ¿Per qué no vol que en Silvela marxi?
 ¿Que l necessita indispensablement? No.
 ¿Q'etem que si se'n va s'establirà pèl sèu compte? Tampoch.
 Y donchs ¿per qué l' obliga á quedar-se?
 Al·ún esperit perspicas ha trobat ja la solució
 Lo ministeri es un castell de cartas. Si 'n cau una, cauran totes y desapareixerá l castell.
 Podrá reedificarlo ab unas altres: pero, aquí venen los grans apuros Tothom vol ser ministre: per cada cartera hi ha deu pretendents
 Y tots aduixen lo mateix argument:
 —Si en Fabié ha sigut ministre, si l'Isasa ha sigut ministre ¿per qué no puch serho jo? —
 Un dels que més furgan é intrigan es l' Elduayen; un home que mira malament
 ¡Ay, senyor Canovas! Fassi ministre encare que vulgui al gall de la Pa sia; pero may al senyor Elduayen.
 ¡Vosté y ell dintre'l ministeri! ¡dos guexos!
 No faltaria sino aixó per agravar lo desconcert que reyna
 Ab un guerro al poder tenim un xoque de trens cada setmana: ab dos, ne tindriam un ca ta cluch minuts.
 ¡No 'ns acabi de xafar més la guitarra!

FANTÁSTICH.

Un peiodich italiá fa la brometa sobre la pólvora sense fum y lasévas conseqüencias inmediatas. Naturalment, una vegada suprimit lo fum, los colors del uniforme dels soldats serán vistos de molt lluny, segóns lo color que tingan siga més ó menos viu. De aquí la idea de vestir als soldats de color gris com las ratas y 'ls treres.

Tota cosa que brilli resultarà perillosa. Y per lo tant haurán de suprimirse las placas y 'ls bastóns de metall, aixis com la punta dels cascos.

¿N' hi haura prou ab aixó?—pregunta 'l periódich italiá.

No, senyors: encare quedarà un perill: y son los ulls d'l soldat, qu' si son massa brillants, cridarán l' atenció del enemich. Per lo tant, y á fi de prevenir aquest inconvenient, los soldats usarán ulleras fumadas.

La nova táctica consistirà principalment, no en presentar lo cos á las balas, sino en amagarse cautelosament.

Per lo tant lo més radical y lo més saludable sería que cada soldat s' estés tranquilament tancat á casa seva.

Ab lo qual se realitzaria l' ideal de la humanitat, que no es altre que la supressió del exércit y la abolicio de la guerra.

Un aplauso al rector de Vallcebollera (Cerdanya) que ha montat á la iglesia un rellotje eléctrich, havent substituït lo camp ner per la electricitat.

Aixis sempre que ha de tocar las campanas, ho fa ell mateix desde la iglesia per medi de un petit pulsador.

Una pregunta: ¿Quin dia dirá la missa per medi de la electricitat?

L' escena á Lleyda. Un sagristá y un capellá del regiment de Sant Quintin se las havian desafortadament al mi j del carrer Major. Ja e-tavan á punt de agarbonarse quan tot de un plegat se pr-s-nta un nebot del capella, y de la primera garrotada que venta sobre 'l cap del sagristá li parteix l' orella.

Al final de la pallissa lo nebot ple de fervor diu: —Oicle d'l meu cor, ¿veu? Ja li he ajudat la missa.

Lleó XIII, al rebre 'ls pelegrins italiáns, pronunciará un discurs sobre la necessitat de que la Santa Sede recobri 'l poder temporal.

Los pelegrins podran dir:—Bé ¿y á nosaltres que 'ns explica?

En efecte: fa ja vintiu anys que 'l Papat demana lo mateix. Es de creure que per obrenir lo codiciat poder temporal, dirigirá al cel las oracions més terribles. Y fa ja vintiu anys, que sobre aquest particular, lo qu' es al Cel, ni menos se l' escuchan.

Lo mateix Sant Pare, di a de segur, més de quatre vegadas:—Aixó del poder temporal al nostre temps no s' us·va. Y a té que llavoras la religió anava cent mil vegadas millor que ara.

Un lector del Brusi deya apropósit del xoch de Quintanillej:

—¡Q' in Diari més extrany!... Jo esperava que apropósit de aquesta catastrofe, hauria dit alguna cosa pera

fer olvidar aquella célebre frasse que sempre 'ls demés periódichs li recordan y li tiran á la cara. ¡Vaya una manera de deixar perdre las ocasions de posar las cosas al seu lloch degut! Ara 'l Brusi havia de dir:—Desgraciadament, todos los coches del tren eran de primera clase.»

Quinze anys de temps demana en Sagasta per regularisar la administració espanyola.

¿Quize anys de temps!... Casi ré.
 ¿De qué han de servir t'ls afanys?
 V·j, que de aquí á quinze anys ja no 'n queda ni 'l tupé.

Los presos de la Habana han contribuit ab prop de 3,000 duros á aliviar la sort dels inundats de Consuegra y Almería.

Un diálech que vaig sentir:
 —¿Tres mil duros tenen los presos de la Habana?
 —Tres mil duros per donar... Figurat los que 's guardarán.
 —¿Y tenint tants diners están presos?... ¡No ho entench!

Un eco de Roma:
 «En la recepció dels pelegrins francesos y espanyols, lo Papa 's fatiga de tal manera, que avants de donarlos la benedicció l'ingué de descansar.»

Dupto que 'l decaïment de Lleó XIII sigüés degut á la fatiga. Més aviat sería produhit per la fortor de llana bruta, que tapa 'ls esperits y m'reja.

Entre altres regalos, lo bis-be de Tortosa va entregar al Papa un magnífich calz r, un incencer d' or y un rosari de perlas preciosas

¿Y pèis inundats de Consuegra y Almería?
 ¡Bah! Aquests que 's contentin ab unas absoltas.

Los fusionistas, admirant lo discurs pronunciat per en Sagasta á Santander

—¡Quin talent lo de aquest home!.. Ha enrahonat molt y no ha dit res en concret. ¡Qué n' es de llarch!

Los conservadors:
 —Bueno ¿y qué? En Sagasta no té programa. Aixó demostra que l' obtenir lo poder per ell encare es lluny.
 ¡Ahont s' es vist un jefe de partit sense programa!

Lo país:
 —Programa... programa... Tots teniu lo mateix. Asséureus á la taula y d'vorar.

No se ha de fer cas de las paraulas que surten de las vostras bocas, sino dels talls que hi entran.

Una gracia del governador de Almería.
 Poch després de la inundació, y deixant que 'ls seus administrats qu' estavan ab l' aygua al coll s' arreglessin com poguessen, va comensar a fer us de una licencia que tenia concedida y se 'n va anar á Granada.

¡Viva la como'itat!... ¡Y després diran que las autoritats conservadoras no son partidarias de la licencia!

Histórich:
 Quan l' sasa va anar á las inundacions de Consuegra, á veure de lluny los desastres produhits per las inundacions, al contemplar que la corrent del riu arrasava 'l tronch de un arbre, exclama ab tó sentencios:
 —¡Ay Senyor!... En aquest món no som res.

Talment com si aquella soca hagués sigut un individuo de la seva familia!

Un pelegrí ha tornat de Roma tot motxo y afligit.
 —Si ho arribo á presumir,—exclama—cregueu que m' estolvio 'l viatge.

—¿Per que? ¿Qué t' ha succehit?
 —Figur-t que tothom aixis que ha vist al Papa, 'ls italiáns sobre tot s' han posat á cridar ¡E viva il Papa Re!... Ja veus quina falta de respecte: ells mateixos li diuhén que no es ré es á dir, qu' es un ningú. ¿Y per sentir aixó, tantas horas de carril?... Ja t' asseguro jo, que no m' hi agataran may més.

Als Estats Units s' han fet experiments, que s' han vi-t coronats per l' éxit, encaminats á provocar la pujá artificial. Lo sistema consisteix en elevar alguns globos y disparar una certa cantitat de dinamita. La pluja no 's fa esperar.

¿Quin xasco pèis que creuhén encare que la pluja s' obte a copia de oracions y rogativas! ¡La dinamita ven-cent al incéns!... ¡La dinamita derrotant á la mitra!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—Pa-pi-ol.
2. MUJANSA.—Rosa-Nosa-Cosa.

3. TRENCA-CLOSCAS.—San Marti de Sasgayolas.
4. ROMBO.—

M
 C A P
 C A L L A O
 M A L L O R C A
 P A R M A
 O C A
 A

5. GEROGLÍFICH.—Per milanesos á Milán.

Han endevinat totas las solucions, los ciudatáns Pep Gallada y Mico fitós; n' ha endavinadas 4 Armando 3, Tomaset Pela-ratas: 2 Cintet Barrera y Cargol, M. Trillas, y P. y Ll., y 1 no més, Jumera.

XARADA.

Una mida es prima-tres,
 una lletra la segona,
 y la dos ab la tercera
 en los rosaris se troba.
 La total es un aJorno
 que duhen molts personas,
 y además es un carrer
 de la vella Barcelona.

SALASTO.

SINONIMIA.

En Pepet qu' es un ricot
 que va á estudi á ca'n Marsal,
 lo dissapte va fer tot
 y va comprar la Total
 —Mira li digué en Porcell,
 que la tot van á tocar
 d' entrá al coleji. Mes ell
 ni tampoch se'l va escoltar.

XANICOTS.

TRENCA-CLOSCAS.

A. D. RAFAEL MASSÓ

CANET.

Formar ab aquestas llettras lo nom de una vila catalana.

J. P. DE VIDRERAS.

LOGOGRIFO-NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
- 5 6 3 4 1.—Puesto per vendre.
- 5 2 3 4.—En los boscos.
- 1 2 3.—Tothom n' es.
- 3 2.—Nota musical.
- 5.—Consonant

PEPET EXTRAORDINARI.

GEROGLÍFICH.

× X
 C.
 IM IM
 I
 PA

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadáns J. Giné (a) Ex-matalassé, Joan Umbert, Descendent dels Almg vars, Jumera, Tomaset Pela-ratas, Armando, Pep Gall da, J. T. y R., M. ola, Carro sense rodas, N. Argerep, J. Pistoto Joseph Gaudad J. Martí (a) Pas-arell, Jacinto Rovira, V. Padros Vidal, Poeta Rich, Joan Giné y Alt y Prim:—Lo que 'ns envian aquesta sen m n' no la per casa.

Ciudadáns Antonet del Corral, P. y Ll., Pitus, Emilio n' n'vé, Cintet Barrera y Cargol Miquel Artés Mayet F Carreras P. J. Tallet, J. Sallentag, P. Roca, Eudalt Saa y Eudalanga Salanga:—Inserirém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá J. E. C (Capsanes): L' assumpto no val la pena.—J. V. (Ripollé): La semana p' óvi na 'n parlarém: aquesta 'ns ha esc ssc-jat l' origen. —Anton Riaila: La pue-ja va b. —Lluís Salvador: Lo mateix li d' hém: gracias.—J. Cots: Lo de aquesta sen' ana no se-veix: res-pete a lo acep at no podém fixar plaso pera publicarbo.—L. Maso E.: Son molt flúxelas.—V. D. D: Acep é la pue-ja.—No-tores Delgado Va bé F. Llenas: L' una 's va rebre massa tart; l' altre va b. —Mistich: No fila prou bé.—Domingo Bartrina: Lo so-ét se va rebre tart: la xarada va bé J. R. y F. C (Santa Coloma): La semana pasada j' varem parlarne.—P. Colomer: Queda acceptada.—T. umalipub Temiug En principi aquest g' nero lo reservém per nosaltres. Queda acceptad: l' ane dota. Amadeo: No 'ns fa 'l pes.—J. Mallol: Lo mateix li dihém a vosté.

LOPEZ Editor.—Rambla del Mitj. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

